

βλίο ή τετράδιο, που τό κρατοῦν καποτε κρυφά κα-
του ἀπ' τήν ἑδρά, ὅπως ἕνας τοῦ Βασιλέως κατ.
κτλ., καί σ' αὐτοῖς θά ζητοῦτε νά κλειστῇ τοῦ συμ-
βούλιου ή πόρτα. Τέλος ἂν ἤξερε πῶς οἱ διευθυντές
τοῦ Διδασκαλείου εἶναι: στά καλὰ ἀρρωστημένοι ἀπ'
τῇ Μυστηριώτικῃ ἀρρώστει (ὅποιος δὲν τό πιστεύει,
μπορεῖ εὐκολά νά βεβαιωθῇ: γιά τό Βρατσάνο δέ
χρειάζεται παρὰ νά ρίξῃ μιὰ ματιὰ στό καινούριο
του βιβλίον «τά κατὰ τόν Θεσέα»: γιά τόν Παπα-
μάριον ἂν ζητάσῃ θά μάθῃ πῶς ξέρε: ἀπ' ὧς καί
λέει: πολὺ εὐκολά χωρὶς παιδαγωγικά τοῦ Πλάτωνα
κι ἄλλων ἀρχαίων, μὰ πῶς τί ἀληθινὰ λείπει: στά
παιδιά μας καί στά σκολειά μας δὲν τό ξέρε;), θά-
φινε ἄδειο τό συμβούλιό του μ' ἓνα νοικικ-
στῆρι ἀπ' ὧς. Δὲν ξέρω ὅμως τί θά ἔκανε, ἂν ἐμά-
θαινε καί τό φριχτότερον: πῶς ἴσα ἴσα ὡς τὰ τώρα
σύμβουλοι: στά εκπαιδευτικά, κι ὅχι μόνο σύμβουλοι
παρὰ καί κυρίαρχοι καί αὐτοκράτορες καί Σουλτά-
νοι: καί ἀγάδες καί ὅ,τι θέτε, εἴταν αὐτοὶ που προ-
τείνουνται: γιά τῇ διόρθωσιν, πῶς αὐτοὶ καί μόνο
εἶναι που ἔφεραν τὴν ἐκπαίδευσιν στά τωρινὰ της χά-
λια. Θάνεβαινε τό αἶμα του νά τὸν πνίξῃ; Θά τά-
ραζε τό κορμί του ὁ θυμός; Θά μούντζωνε καί θά-
ναθεμάτιζε τοὺς δασκάλους; Θά ἔβγαζινε νά διαλα-
λήσῃ πῶς μᾶς εἶναι κατὰρα καί προκοπή δέ θά δοῦ-
με, ἂν δὲν τοὺς ξεφορτωθούμε; Πιστεύω ὅλ' αὐτὰ
θὰ τῆκανε, ἐξὸν ἂν, ἐπειδὴς κ' ἔζησε στό Θεό, εἶ-
χε: στίς φλέβες του αἷμα Θεϊτικό, τοῦτέστι Ντε-
λαϊλαμικό. Ἐλπίζω ὅμως πῶς δέ συμβαίνει αὐτό
καί προτείνω νά πάῃ κανεὶς ἀπὸ κείνους που τὰ ξέ-
ρουν αὐτὰ καί νά τὰ μάθῃ τοῦ Δροσίνου. Ἰσως βγῇ
τίποτα καλό, ἂν φωτιστῇ πῶς εἶναι τὰ ρωμάικα
πράγματα.

M.

Ο ΜΑΚΡΟΤΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΣΣΑΔΩΝ

Καστελλόριζο 10 τοῦ Χριστοῦ 1905.

Φίλατε «Νουμά»,

Ξέρεις βέβαια τί σημασία ἔλαβε τό «πάσσαλος»
ἀφότου σκόνταψ' ἀπάνω του ἕνας σοφὸς καθηγητὴς
ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ. Στάληθαι λοιπὸν ὅλη
ή καθαρεύουσα εἰν' ἓνας ἀπάσσαλος» καί σκουντά-
βουν ἀπάνου του σιγὰ σιγὰ καί προμυτζίνονται ὅλοι
οἱ καθαρευουσάνοι.

Ἀλλὰ τί γούστο, τί ἡδονή, τί χάσμα νά βλέπῃς νά
πέφτῃ ἴσ' ἀπάνω στὸν πάσσαλο μὲ τὰ μούτρα του τὰ
πανώρια, — καί νά τὰ σπάζῃ, — τό πρωτοπαλλήκαρο
τῆς καθαρεύουσας ὁ ὀτρηρὸς ὑπέρχος τῆς τῶν Πα-
νελλήνων γλώττης, ὁ πολὺς καθηγητὴς τῶν Ἑλληνι-
κῶν γραμμάτων ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ, ὁ
λιγυφθογγος κ. Μυστηριώτης. Οἱ «ὕψηλοι ἀγῶνες τοῦ
φιλοπάτριδος ἀνδρός, τὰ Εὐαγγελικά καί τὰ Ὁρε-
στειακά» ἦσαν παλίντυπα ἔργα καί ἡ ἴδια ἡ καθα-
ρεύουσα τὸν πλήρως ἀκριβὰ — τὸν ἀντιπρόσωπό της.

Μέσα σ' ἐκεῖνα βρέθηκαν καί χτυπήθηκαν κ' ἐγώ.
Καί γι' αὐτό ἀπερῆσθην Μυστηριώτη, ἐλκενῶς πατ-
ταλευθέντι. Ἰσα ἴσα ἐκεῖ που δηγᾶται: στοὺς με-
ταγενεστέροισ ἀσοδαρῶς καί πρυτανικῶς τί ἔπαθε
κ' ἐτράβηξε γιά τὴν καθαρεύουσά του, που τό
ἔπιασ' ὁ ἀνακριτὴς, πῶς τὸν ἐροβέρισε, σημειῶνε
καί τάχόλουθα.

«Εἰς τῶν συντακτῶν αὐτῆς (τῆς Ἀκροπόλεως)
ἐρωτήσας με περὶ τῆς αἰσθήσεως ἣν παρήγαγεν ἐν
ἐμῇ ἡ ἀπειλή, ἀπεκρίθην ὡς ἐξῆς (ἐγώ)».
(βλ. Εἰσαγωγὰ εἰς τὰς τραγωδίας τοῦ Σοφοκλέους
1904 σ. 24 σημ. 1).

Εἶναι δηλαδή, φίλε μου, ἡ πιὸ ἀπόλυτη ὀνομα-
σική, που ἀπόλυσε ἡ καθαρεύουσα ὡς τὰ τώρα.
Καί δὲν ἔχει καμμιά πρόφαση. Εἶναι σολοικισμός

τόσα χανδρός, που θάσπασε τό πιστόν, που τὸν
τύπος' ἀποκάτω, πάσσαλος τόσῳ μακρῆς, που μπο-
ρεῖ νά κρεμαστοῦν ἀπάνω του κορδόνι ὅλα τὰ ἔργα
τοῦ κ. Μυστηριώτη.

Φίλε μου Νουμά. Τέτοιον «τηλχυρὴ ἀδάμκντα
ἐν τῷ ρητορικῷ τῆς ἡμετέρας γλώσσῃς σύρανῳ» δὲν
πρέπει, θαρρῶ, νά τὸν πετάξῃς μ' ἓνα φύλλο. Πρέ-
πει νά τὸν δέσῃς, γιά ν' ἀχτινοβολῇ πάντα μὲς τὰ
μάτια τῶ Ρωμαίων. Θά τὸν βλέπῃ καί θά λέγῃ ὁ
καθένας μὲ τό νοῦ του:

«Ὅταν ἓνας «τακτικός καθηγητὴς τῶν Ἑλληνι-
κῶν γραμμάτων ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ καί
πρύτανις τῶν φιλολόγων» μετὰ ὅθ' χρόνῳ διδα-
σκάλια δὲν κατάφερε νά χωνέψῃ τὴν καθαρεύουσα,
που σὲ διάβολο θά τῇ μάθουνε τὰ κακόμοιρα τὰ
παιδιά μας»;

Ἡ γνώμη μου λοιπὸν εἶναι νά βάλῃς ψηλὰ καί
διάπλατα τὴν ἀκόλουθον γραμμὴ «Πολεμοῦμε τὴν
ψευτόγλωσσα, που δὲν τὴν ἐμάθαν ἀκόμα μήτ' οἱ
ἴδιοι οἱ δασκάλιοι». Κι ἀποκάτω νάχῃς στερεότυπο
τὸ «βερδαροπαχάρου σου, Μυστηριώτη καί λοιπούς,
μὲ τὴν πομπή καί τὴν παραπομπή του τὸν καθέναν».

Δὲ θά περιμένῃς καί πολὺ, γιά νά κέρῃς στή-
λῃ. Ὅστερ' ἀπὸ τὴν τρομερὴ ληστεία τοῦ Δήλεσι
γιά ἐξίλασμό κρεμάσανε στή σειρά τὰ κεφάλια τῶν
κακούργων. Ἔτσι κ' ἐμεῖς γρήγορα θά σοῦ φέρομε,
Νουμά, ν' ἀραδίχῃς ἓνα ἓνα τὰ ξεροκέφαλα τὰ
δασκαλικά, στῶς δικαῖς τοὺς τοὺς πάσσαλους κρε-
μασμένα.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΣ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ

Ἔλα Χριστέ καὶ Παναγιά,
μὲ τὸν καινούριον χρόνον
ὁ Χατζηδάμις γάδιδαρο
νά μᾶς τὸν πεί τὸν ὄνο.

J. E.

Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Τὴν περὶ τὴν Δευτέρα τὸ θράδι κόπηκε ἡ ὁ μ ο -
τ ι κ ῇ βασιλοπῆστα σὲ σῆμα τοῦ Ἀδᾶμου. Εἴταν κα-
λεσμένοι ὁ Ἑρμῶνας, ὁ Α. Σιγανός, ὁ Ρήγας Γκόλφης, ὁ
Νάξιος καὶ ὁ Νουμάς.

— Τὸ πρῶτο κομμάτι τοῦ Ψυχάρη ἔπειτα τοῦ Παλλή,
τοῦ Παλαμᾶ, τοῦ Ἑρταλιώτη καί τῶν ἄλλων ὡς τὸ ἀ-
σημένιο ἔπασσε τοῦ «Νουμά» κ' ἐθεωρήθηκε γούρι ἀφοῦ μὲ
τὸν καινούριον χρόνον μπσίνει στὸν τέταρτον χρόνον του.

— Νέκρα φιλολογικὴ σὲ 905. Μᾶς τό εἶπαν οἱ φη-
μερίδες αὐτὸ καί τό πιστεύουμε. Μάλιστα μιὰ, ἡ «Α θ ἱ -
ν ε» θαρροῦμε, μᾶς ἔζηγε σοφὰ καί τό λόγο. Δὲν εἴχαμε,
λέει, φιλολογικὴ παραγωγή τὸν περασμένο χρόνον γιὰτί δ ἔ
μ ᾶ ς ᾱ φ ἱ σ α ν ε ο ἱ μ α λ λ ι α ρ ο ἱ.

— Καί φυσικά ὅλα τὰ βιβλία τὸν περασμένο χρόνον
ἀπὸ δημοτικιστάδες ἐκδόθηκαν καί τὰ τέτα βιβλία γιά
τίς φημερίδες μας δὲν ἔχουνε σημασία.

— Ὁ φίλτατος κ. Κολοκυθόπουλος τῆς «Πινυκοθή-
κης» ἀνέφερε μερικά, λ. χ. τοῦ Παγανέλη, τοῦ Σαμφά-
κου, τοῦ Σκίπη, τοῦ Κακογερόπουλου καὶ «κ α π ι α υ»
Ἑρμῶνα. Μ' αὐτὸ τὸ «κάπιο» του μᾶς χαντάκωτε ὁ ἀλι-
τήριος.

— Τὸ διαβολὸ τους τραβᾶνε αὐτὲς τίς μέρες οἱ φημε-
ρίδες μὲ τοὺς βλογιασμένους. Ἄλλες τοὺς γράφουν εὐ-
λ ο γ ι ὠ ν τ α ς κι ἄλλες εὐ φ λ ο γ ι ὠ ν τ α ς. Δὲν
τοὺς ἀρέσει, βλέπετε, ἡ Β λ ο γ ι ᾱ κι ὁ β λ ο γ ι α -
σ μ ῆ ν ο ς που τό ξέρε καί τό λέει ὁ λαός. Θελήσανε
νά ξευγενίσουν ἀκόμα καί τὴν ἀρρώστειαν καί νὰν τὴν
κάνουν κι αὐτὴ Ἀττικὴ.

Ο ΙΔΙΟΣ

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Δημοσιεύει ὅτι

κατ' ἀπόφασιν τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου συγκαλεῖ-
ται τὴν 6)19 Φεβρουαρίου ἡ ἐν τῷ Καταστή-
ματι τῆς Τραπεζῆς ἡ ἐτήσια τακτικὴ Συνέλευσις
τῶν Μετόχων, εἰς ἣν παρακαλοῦνται νά παρευθῶσιν
οἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 47 τοῦ Καταστατικοῦ δικαιοῦ-
μενοι νά μετέσχουσιν αὐτῆς κ. κ. μέτοχοι καί οἱ
εἰδικοί τοῦτων ἀντιπρόσωποι.

Οἱ κάτοχοι ἀκινήτων μετοχῶν θέλοντες νά λή-
θωσι μέρος εἰς τὴν τακτικὴν ταύτην συνέλευσιν ὀφεί-
λουν κατὰ τὸ ἐδάφιον α' τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ Κα-
ταστατικοῦ δεκαπέντε ἡμέρας τοῦλάχιστον πρὸ τῆς
ἐναρξέως τῶν συνεδριάσεων νά καταθέτωσιν ἐπὶ ἀπό-
δείξει τοὺς τίτλους αὐτῶν, ἐντὸς μὲν τῆς Ἑλλάδος
εἰς τὸ Κεντρ. τῆς Τραπεζῆς κατάστημα, ἢ τὰ ὑπο-
καταστήματα αὐτῆς, ἐκτὸς δὲ παρὰ τοῖς ἀνταπο-
κριταῖς τῆς.

Ἐν Παρίσι: παρὰ τοῖς κ. κ. de Rothschild
Frères.

Ἐν Βιέννῃ παρὰ τῆς Wiener Bank Verein.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῷ κ. Α. Ζαρίφῃ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Ἰανουαρίου 1906.

Ὁ Διοικητὴς
ΣΤ. ΣΤΡΕΪΤ

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΛΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Ἀπὸ Πέμπτη σὲ Πέμπτη

Υπουργὸς Ἐσωτερικῶν ὁ Ν. Κακογερόπουλος

Σκοτωμοί. Ἀθήνα 2. Ἐπαρχίαι 3.

Λαθρομοί. Ἀθήνα 2 (ὁ ἓνας ἀπὸ τράχη). Περαιάς
8, Ἐπαρχίαι 7.

Κλεψίαι. Ἀθήνα 2, Περαιάς 3.

Ἀπαγωγές. Ἐπαρχίαι 1.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐντοκοὶ καταθέσεις

Ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς
τραπεζικὰ γραμμάτια καί εἰς χρυσόν, ἢτοι εἰς πράγμα κα
λίρας στερλίνας ἀποδοτέας εἰς ὀρισμένην προθεσίαν ἢ
διαρκείας Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καί οἱ τόκοι αὐτῶν πλη-
ρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα εἰς 8 ἐγένετο ἡ κατάθεσις
εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὅψεως (chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξω-
τερικοῦ καί ἐπιταγῆν τοῦ ὁμολογιούχου.

Τὸ κεφάλαιον καί οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνον-
ται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καί τῇ αἰτήσιν τοῦ κα-
ταθέτου εἰς τὸ Ὑποκατάστημα τῆς Τραπεζῆς, ἐν Κερ-
κύρῃ Κεφαλληνίᾳ καί Ζακύνθῳ διὰ τῶν ὑποκαταστημάτων
τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων

1	1)2	ταῖς 0:0	κατ' ἔτος διὰ κατὰ. 6	μηνῶν
2	"	0:0	"	"
3	1)2	"	0:0	"
2	"	0:0	"	"
4	"	0:0	"	"

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ'
ἐλογίην τοῦ καταθέτου νομαστικῇ ἢ κινῶν μοι.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Ρ. Γιά τὴ Β' ἐκδοσὴ τοῦ «Ταξιδίου» θά γράψῃς ὁ
Παλαμᾶς σὲ «Νουμά». Γι' αὐτὸ ἴσαμε τὴν ὥρα δὲ γρά-
ψαμε, μὰ μοναχὰ τὸ ἀναγγεῖλαμε τὸ βιβλίον. — κ. Ν. Τρ.
Πορταριά. Λάβαμε τὴν συνδρομὴν τοῦ 1906 καί σὰς εὐχα-
ριστοῦμε. Βέβαια, ἔτσι πρέπει νά γίνεται, μὰ δὲ γίνεται.
Μερικοὶ δὲν ἔχουν πληρώσει ἀκόμα... οὔτε τὸν πρῶτον
χρόνον! — κ. Α. Δεβ. Ἰδὲ λάβαμε καί σὰς εὐχαριστοῦμε.
Ἡ συνδρομὴ πληρώνεται μπροστὰ. Τὸ γράσομε δὲ καί σὲ
κάθε φύλλο. — Τρυποκάρυδο. Τὰ πεζὰ ποιήμα-
τα ἀπὸ νῦναι περσότερο ποιήματα γιά νῦναι
καλά. Τὰ δικά σου, καί νὰ μᾶς συμπάσῃς, οὔτε πεζὰ
δὲν εἶναι.